

Ko moŕže to store, kane kralju zdravila v oko. Kralj se valja od prevelike bolečine po vsej hiši, straŕzniki pa začno vnovič pretepati mladeniča.

Kralj odpre končno eno oko in pravi: »Nihče ne sme tepsti tega moŕa!«

Sedaj kane mladenič kralju še v drugo oko, in zopet se je kralj valjal od prevelike bolečine po vsej hiši, straŕzniki so pa začeli vnovič nabijati mladeniča.

Kralj pa pravi: »Ne pretepajte ga! Podelil mi je zopet vid! Sedaj vidim tako dobro kot vi. Mislim, da vam to ni všeč, zato ste tepli tega moŕa.«

Straŕzniki mu odvrnejo: »Gospod kralj, mi smo storili to, ker te hoče ta moŕ usmrtiti.« Kralj jim pa pravi: »Ne, ne, ni res! Ker ste pretepali tega moŕa, usmrtilim vas.«

Pokliče druge moŕe in jim ukaŕže: »Pobijte teh osem straŕznikov!«

Kralj podari mladeniču, ki ga je ozdravil, dva parnika, dva čolna, dve hiši z vsemi pritiklinami, trideset omar, štiri konje in lep stol. Da mu tudi svojo hčer za ŕeno in delil je vse z njim. Svoji hčerki je pa dal 940 srebrnikov, hišo, pet konj, dva sluŕabnika in pet omar oblek. Kralj mu je dal tudi mornarje, ki so skrbeli za parnike.

Sam je spremil svojega zeta prav do morja, potem mu pa reče: »Če boš kaj ŕelel od mene, pa mi kar sporoči, in takoj dobiš.« Potem se vrne kralj s svojim parnikom domov.

Ko se je mladenič peljal dalje, zagleda svojega starejšega brata, ki ga je spotoma oslepil. Moral je teŕko delati in oblečen je bil samo v vrečo.

Nekoč so mi pravili . . .

*Nekoč so mi pravili
mamica moja:*

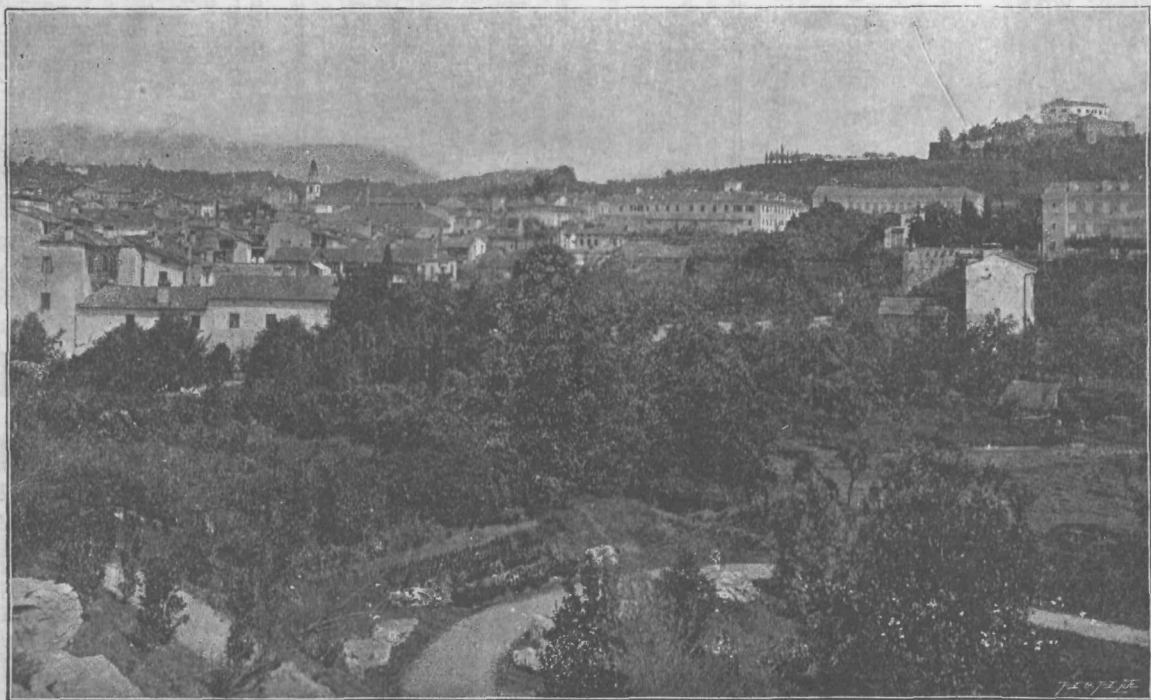
*»Ta zvezdica zlata,
otrok moj, je tvoja!*

*Glej, dokler bo ona
na nebu gorela,
bo dušica tvoja
vsa srečna, vesela . . .*

*A kadar se ona
raz nebo utrne —
z njo sreča se tvoja
nikdar več ne vrne . . .«*

*Še zvezdica tista
na nebu gori —
a srce ni srečno:
po majki ihti . . .*

Miroslav Kunčič.

NEODREŠENA NAŠA ZEMLJA: GORICA